

C-443/19. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2019. június 7.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Spanyolország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. április 24.

Felperes:

Vodafone España S.A.U.

Alperes:

Diputación Foral de Guipúzcoa

Az alapeljárás tárgya

A Tribunal Económico-Administrativo Foral (T.E.A.F.) de Guipuzkoa (Guipuzkoa tartomány gazdasági és közigazgatási bírósága, Spanyolország) azon határozatának megtámadása, amely elutasította az állami tulajdont képező rádiófrekvenciák magáncélú használatának engedélyezése miatt kivetett vagyonátruházási adóra és az okiratba foglalt jogi cselekmények adójára vonatkozó bevallásokkal kapcsolatos korrekció és visszatérítés iránti kérelmeknek részben helyt adó határozatokkal szemben benyújtott panaszokat.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Az EUMSZ 267. cikk alapján előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya annak tisztázására irányul, hogy összeegyeztethető-e a 2002/20 irányelvvel az olyan nemzeti szabályozás, amely az állami tulajdont képező javak közigazgatási koncesszióira általános jelleggel alkalmazott általános vagyonátruházási adóval és az okiratba foglalt jogi cselekmények adójával terheli

a rádiófrekvenciák olyan távközlési szolgáltató által történő használatát, amely már köteles úgynevezett spektrumdíjat fizetni.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

„Úgy kell-e értelmezni az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2002. L 108., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 337. o.) 13. cikkét, illetve az ahhoz kapcsolódó és azt kiegészítő cikkeket, hogy e cikkel ellentétes az, hogy a Spanyol Királyság és különösen Gipuzkoa adójogi szempontból önálló történelmi területe a rádiófrekvenciáknak a már spektrumdíjat fizető távközlési szolgáltató által történő használatát általános vagyónáruházási adóval és az okiratba foglalt jogi cselekmények adójával terheli, amelyeket az állami tulajdont képező javak közigazgatási koncesszióira általános jelleggel és az említett adóra irányadó tartományi szabályozás alapján kell alkalmazni?”

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

Az uniós jog rendelkezései

Az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv („engedélyezési irányelv”, HL 2002. L 108., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 337. o.), különösen a 12. és 13. cikk.

Az Európai Unió Bíróságának ítélezési gyakorlata

2012. július 12-i Vodafone España és France Telecom España ítélet (C-55/11, C-57/11 és C-58/11, EU:C:2012:446).

2003. szeptember 18-i Albacom és Infostrada ítélet (C-292/01 és C-293/01, EU:C:2003:480).

1982. október 6-i Cilfit és társai ítélet (283/81, EU:C:1982:335).

2019. január 30-i Belgium kontra Bizottság ítélet (C-587/17 P, EU:C:2019:75)

2017. március 15-i Aquino ítélet (C-3/16, EU:C:2017:209)

2014. július 17-i Torresi ítélet (C-58/13 és C-59/13, EU:C:2014:2088)

2015. szeptember 9-i X és van Dijk ítélet (C-72/14 és C-197/14, EU:C:2015:564)

2017. január 18-i IRCCS ítélet Fondazione Santa Lucia ítélet (C-189/15, EU:C:2017:17)

A hivatkozott nemzeti jogi rendelkezések

Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones (a távközlésről szóló, 2003. november 3-i 32/2003. sz. általános törvény)

Ley 9/2014, de 9 de mayo, General de Telecomunicaciones (a távközlésről szóló, 2014. május 9-i 9/2014. sz. általános törvény)

Norma Foral General Tributaria, de 30 de diciembre de 1987, del territorio histórico de Guipuzkoa, del impuesto sobre transmisiones patrimoniales y actos jurídicos documentados (Guipuzkoa történelmi területének a vagyonátruházási adóról és az okiratba foglalt jogi cselekmények adójáról szóló, 1987. december 30-i tartományi általános adótörvénye).

Ley 12/2002, de 23 de mayo, por la que se aprueba el Concierto Económico con la Comunidad Autónoma del País Vasco (a Baszkföldi Autonóm Közösséggel kötött gazdasági megállapodásról szóló, 2002. május 23-i 12/2002. sz. törvény)

Ley 33/2003, de 3 de noviembre, del Patrimonio de las Administraciones Públicas (a közigazgatási szervek vagyonáról szóló, 2003. november 3-i 33/2003. sz. törvény).

A tényállás és az eljárás rövid bemutatása

- 1 2018. április 23-án a Vodafone España, S.A.U. keresetet indított a Tribunal Económico-Administrativo Foral de Gipuzkoának (Gipuzkoa tartományi közigazgatási és adóügyi bíróság) a Servicio de Impuestos Indirectos y Tributos Mediambientales (közvetett adók és környezetvédelmi adók osztálya) 2016. február 25-i azon határozataival szemben benyújtott panaszokat elutasító, 2018. február 15-i határozata ellen, amelyekkel [utóbbi] részben helyt adott az Impuesto de Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados (a vagyonátruházási adó és az okiratba foglalt jogi cselekmények adója; a továbbiakban: ITP és AJD vagy ITPO [Impuesto de Transmisiones Patrimoniales Onerosas; visszterhes vagyonátruházásokra vonatkozó adó]) bevallásaira vonatkozó korrekció és visszatérítés iránti kérelmeknek, az állami tulajdont képező rádiófrekvenciák magáncélú használatának engedélyezése miatt.
- 2 A szóban forgó társaság keresetében előadta, hogy a bevallásoknak az ITPO-ra irányadó szabályozás alapján történő benyújtását követően azokat jogellenesnek vélte, mind az adóalap kiszámítását illetően, amelyet a 2016. február 25-i határozatok kijavítottak, mind azon oknál fogva, hogy az adó önmagában sértette az európai uniós szabályozást.
- 3 2018. szeptember 6-án a Diputación Foral de Gipuzkoa (Gipuzkoa tartományi tanácsa) ellenkérelmet nyújtott be, amelyben az általános tartományi adótörvényben szereplő adó és díj közötti különbség alapján tagadta a hivatkozott kettős adóztatást.

- 4 2019. január 23-án a kérdést előterjesztő bíróság határozatot hozott, amelyben határidőt biztosított arra, hogy a felek észrevételeikben előadják álláspontjukat egy értelmezési kérdésnek a Bírósághoz történő előterjesztésével kapcsolatban, amelynek célja, hogy a Bíróság foglaljon állást arról, hogy hogyan kell értelmezni a 2002/20/EK irányelv 13. cikkét azon szempontból, hogy összeegyeztethető-e azzal a tagállamnak a rádiófrekvenciák használati joga után fizetendő díj (az úgynevezett spektrumdíj) előírására vonatkozó jogosultsága, amely alapján valamely általános belső adóból levezetett kiegészítő terhet ír elő, visszterhes vagyonaátruházásnak tekintve a hivatkozott frekvenciákra vonatkozó, köztulajdont képező rádiófrekvenciák magáncélú használatára irányuló közigazgatási koncessziót.

Az alapeljárás feleinek alapvető érvei

- 5 A felperes arra irányuló kérelmének alátámasztása érdekében, hogy töröljék az említett adót, röviden azzal érvelt, hogy az ITPO kivetése – a jelenleg a Ley General de Telecomunicaciones, 9/2014, de 9 de mayo (a távközlésről szóló, 2014. május 9-i 9/2014. sz. általános törvény; a továbbiakban: LGTT) I. mellékletének 3. pontjában szabályozott, rádiófrekvenciák használatáért fizetendő díj (vagy spektrumdíj) vonatkozásában – az európai uniós joggal ellentétes kettős adóztatással jár, mert az adóra vonatkozó adóztatandó tényállás a rádiófrekvenciák magáncélú használatának a törvény részletes rendelkezései szerinti közigazgatási engedélyezése, ez pedig az ITP-ről szóló tartományi törvény alapján a koncesszióért fizetendő összegből vagy a koncessziós díjból és a (rádióspektrum használatára vonatkozó) éves díj 10%-kal számolt tőkésítésének megfelelő összegből álló [adó]alapot eredményez.
- 6 Ezt követően a 2002/20 irányelv (engedélyezési irányelv) szerinti szabályozásról, különösen annak 12. és 13. cikkéről értekezett, amelyek közvetlen hatálya többek között az Európai Unió Bíróságának 2012. július 12-i ítéletéből (C-55/2011 és egyesített ügyek) következik, amely megalapozza azt a tilalmat, amelynek értelmében a tagállamok az irányelvben említetteken kívül egyéb díjakat és illetékeket nem vehetnek ki, és ezen ítéletnek olyan előzményei vannak, mint például a 2003. szeptember 18-i Albacom és Infostrada ítélet (C-292/01 és C-293/01, EU:C:2003:480), illetve későbbi ítéletek, amelyekre hivatkozik. Azzal érvel, hogy az ITPO nem biztosítaná az erőforrások optimális felhasználását, végül kiemeli, hogy a belső adójogi kategóriák sokféleségének nincs jelentősége, ahogyan azt az Európai Unió Bíróságának 2017. január 18-i IRCCS–Fondazione Santa Lucia ítélete (C-189/15, EU:C:2017:17) is hangsúlyozza.
- 7 A Diputación Foral de Gipuzkoa (Guipuzkoa tartományi tanácsa) tagadta a hivatkozott kettős adóztatás tényét, az adó és a tartományi általános adótörvényben (16. cikk 2. bekezdése) foglalt díj közötti különbség alapján, kiemelve, hogy az ITP olyan adó, amely mint ilyen, a közigazgatási koncessziókat terheli (az N.F. 18/1987 [18/1987. sz. tartományi törvény] 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja). Később az állami tulajdont képező rádiófrekvencia

fenntartásáért fizetendő díjra utalt, amelyet a jelen ügy szempontjából az 32/2003. sz. LGTT szabályoz, a szóban forgó díjak céljáról szóló 49. cikkre hivatkozással, megállapítva, hogy az adóztatandó tényállás az állami tulajdont képező bármely frekvencia magáncélú használatának fenntartása és a kezelési költségek finanszírozása, ezért azt a következtetést vonja le, hogy kettős adóztatásról nincs szó, mivel az ITP a hasznosításból adódó vagyonátruházást terheli, nem pedig a magáncélú használatra való fenntartást, ahogyan azt a díj teszi. Rámutat arra, hogy a 2002/20/EK irányelv 12. és 13. pontja nem korlátozza a tagállamok olyan, egyéb címen kivetett adók szabályozására irányuló általános jogkörét, mint az ITP vagy a társasági adó, amelyek esetén a szolgáltatók kötelesek az adót megfizetni, és a TEA Foral (tartományi gazdasági és közigazgatási bíróság) által kifejtettekhez kapcsolódva, a madridi és a galíciai Tribunal Superior de Justicia (a madridi és a galíciai autonóm közösségek felsőbíróságainak) megfelelő tanácsainak ítéleteire hivatkozik, amelyekből azt az érvet emeli ki, hogy az ITP nem minősül a távközlési szolgáltatásokért nyújtott ellenszolgáltatásnak. Végül a belső adójogi kategóriák jelentőségének hivatkozott hiányát is elutasítja, mivel eltérő adóztatandó tényállással rendelkező alakzatokról van szó, mint amilyenek a társasági adó vagy a hea is.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem indoklásának rövid ismertetése

- 8 A távközlésről szóló általános törvény, amely a konkrét esetben a ma már hatályon kívül helyezett Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones (a távközlésről szóló, 2003. november 3-i 32/2003. sz. általános törvény; BOE 2003. november 4-i 264. száma) volt, e területen bizonyos díjakat határoz meg, amelyek tekintetében a 49. cikk (3) bekezdése megállapítja, hogy „a (2) bekezdésben foglaltak sérelme nélkül, az állami tulajdont képező rádiófrekvencia használatáért előírt díjak [...] célja, hogy biztosítani kell ezen erőforrások optimális felhasználását, figyelembe véve azon dolog értékét, amelynek használatát biztosítják, és annak szűkösségét”. E rendelkezést jelenleg az új, 2014. május 9-i 9/2014. sz. LGTT 71. cikkének (3) bekezdése átveszi.

Mind a két törvény I. melléklete különböző díjakat szabályozott, ezek között az állami tulajdont képező rádiófrekvencia fenntartásáért fizetendő díjat, amelyre a 3. pont a következőképpen hivatkozik: „Az állami tulajdont képező bármely frekvenciának a szolgáltatók által történő magáncélú és különleges célú használatra egy vagy több személy vagy szervezet számára történő fenntartása után éves díjat kell fizetni az e bekezdésben meghatározott feltételek szerint. Az adóalanyok által e díj címén fizetendő összeg meghatározásához figyelembe kell venni a frekvencia használatának piaci értékét és a jogosult által elérhető nyereséget. [...]”

Elsősorban ezt a díjat követelte az e területen hatáskörrel rendelkező állami hatóság a felperes távközlési szolgáltató társaságtól, amelyet a 2002/20/EK irányelv 13. cikke alapján spektrumdíjként határoznak meg, amelynek célját és biztosítékait az LGTT már hivatkozott rendelkezései tartalmazzák.

- 9 Másrészt, a Diputación Foral de Gipuzkoa (Gipuzkoa tartományi tanácsa) a hivatkozott szolgáltatóval szemben ezenkívül vagyónátruházási adónak nevezett általános adó, azon belül visszterhes vagyónátruházási adó (ITPO) megfizetését írta elő, amelyet a 2002. május 23-i 12/2002. sz. törvény által elfogadott, az állammal kötött gazdasági megállapodás értelmében e tartományi rendszerű történelmi terület szabályoz és kezel az állami adóhatóság helyett eljárva.

Mind az állami, mind a jelen ügyben alkalmazandó gipuzkoai tartományi szabályozás az adóköteles adóztatandó tényállások közé sorolja és vagyónátruházásnak tekinti a közigazgatási koncessziók alapítását.

- 10 A fentiekre tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi, hogy elő kell-e terjeszteni az EUMSZ 267. cikk szerinti, értelmezésre irányuló kérdést. E szempontból megállapítja, hogy az alkalmazott két alakzat összeegyeztethetősége nagyon kétséges a 2002/20 irányelv szempontjából, és olyan pontról van szó, amelyet az alkalmazható irányelvek vagy az Európai Unió Bíróságának ítélezési gyakorlata nem tárgyalt és nem is tisztázott, ezért elkerülhetetlen a Bíróság közreműködése, különös tekintettel arra, hogy a spanyol államon belül más bíróságok úgy foglaltak állást, hogy a két adókiivetést összeegyeztethetőnek tartják, amely alapján az eljáró bíróság nem biztos az irányelvnek a felperes szolgáltató által támogatott összeegyeztethetlenség értelmében történő egységes alkalmazásában.
- 11 Meg kell jegyezni, hogy a felperes emlékeztet arra, hogy a Spanyolországban hatályos, a távközlésről szóló törvény (9/2014. sz. törvény), a 64. cikkének (5) bekezdésében az engedély visszavonási okának minősíti „a vagyónátruházási adó és az okiratba foglalt jogi cselekmények adója megfizetésének elmulasztását”, amely inkább úgy tekinthető, hogy a jogalkotó szándéka szerint mind a két adó együttesen fennállhat vagy fenn kell állnia, és az ITPO az engedély tekintetében tényleges feltétellé válik.
- 12 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a Vodafone España S.A.U. szolgáltató értelmezését – amely az Európai Unió Bíróságának olyan ítéletein alapszik, mint a Spanyol Királyságra is vonatkozó C-55/11, C-57/11 és C-58/11 ügyekben hozott 2012. július 12-i ítélet, annak kizárásával, hogy a tagállamok az irányelv 12. és 13. cikkében említetteken kívül egyéb díjakat és illetékeket vethessenek ki – nem kérdőjelezi meg az Administración foral de Gipuzkoa (Gipuzkoa tartományi közigazgatása) által a hivatkozott belső ítéletek alapján kialakított azon ellentétes álláspont, miszerint a spektrumdíj és az ITPO eltérő adóztatandó tényállást terhel.
- 13 Abból kiindulva, hogy az említett területen az LGTT ülteti át a hivatkozott irányelv 12. és 13. cikkét, az I. melléklet 3. pontja szerinti díj által megállapítottak csak az állami tulajdont képező rádiófrekvenciák használatára irányuló engedélyekre való utalásként értelmezhetők, ahogy azt a hatályos törvény 62. cikke meghatározza. Az említett rendelkezés azonban megállapítja – a közös, különleges és magáncélú használatot megkülönböztetve és csak az utóbbi kettő tekintetében írva elő jogcím meglétének szükségességét –, hogy „az állami

tulajdont képező rádiófrekvencia különleges célú használatát megosztott módon történő üzemeltetésre alkalmas frekvenciasávokkal végzik, a szolgáltatók vagy felhasználók számának korlátozása nélkül, és az egyes esetekben meghatározott műszaki feltételekkel és szolgáltatások tekintetében”, és az állami tulajdont képező rádiófrekvencia magáncélú használata kizárólagos üzemeltetéssel vagy meghatározott frekvenciák korlátozott számú felhasználóival valósul meg ugyanazon fizikai alkalmazási területen. A (3) és (4) bekezdés olyan esetekre vonatkozik, amelyekben az állami tulajdont képező rádiófrekvencia használati jogának megadása általános engedély vagy egyedi engedély formáját ölti, az 5. cikk rendelkezése szerint pedig „a fenti bekezdésekben nem említett egyéb esetben közigazgatási engedély szükséges. Az említett engedély megadásának előzetes feltétele, hogy a kérelmezők elektronikus hírközlési szolgáltató jogállásával rendelkezzenek [...]”.

- 14 Az állami tulajdon szóban forgó különleges vagy ágazati jogi-közigazgatási szabályozása lényegét tekintve semmiben nem különbözik azon szabályozástól, amelyet a Spanyol Királyság köz-/államigazgatási szerveinek tulajdonát képező javak egésze tekintetében közösen ír elő a Ley de Patrimonio de las mismas 33/2003 de 3 de Noviembre (a közigazgatási szervek vagyonáról szóló, 2003. november 3-i 33/2003. sz. törvény; a továbbiakban: LPAP) a IV. címének 84–104. cikkében, ezért meg kell állapítani, hogy a meghatározott frekvenciákra vonatkozó ajánlattételi felhívás kizárólagos nyertesének minősülő távközlési szolgáltató, akárcsak a jelen ügyben, az ITP-re vonatkozó gipuzkoai tartományi törvény 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szereplőkhöz hasonló jellegű valódi közigazgatási koncessziót szerez az állami tulajdon tekintetében, amelynek tartalma – valamennyi koncesszióhoz hasonlóan – az állami tulajdont képező dolog díj ellenében engedélyezett időszakos használatának gyakorlásában áll.
- 15 Végeredményben, a rádiófrekvenciák ezen engedélyezésénél nem kerül sor nagyobb vagy kisebb mértékű vagyonátruházásra, mint egyéb engedélyezéseknél, valamint a távközlési jog és az állami tulajdonra irányadó közigazgatási jog a kérdést előterjesztő bíróság szerint cáfolják az alperes közigazgatási szerv által támogatott értelmezést.
- 16 A fentiek alapján a díj és az adó közötti belső adótechnikai különbségtételnek nincs jelentősége az irányelv és az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlata szempontjából. Az irányelv 13. cikke megengedi a tagállamok számára „díjak” és „terhek” kivetését, és a szolgáltatóknak nem adót, hanem koncessziós díjat kell fizetniük az állami tulajdont képező rádiófrekvencia közigazgatási koncessziójának megszerzéséért, és ez az, amely az NFITP (a vagyonátruházási adóról szóló tartományi törvény) 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint az adóztatandó tényállásoknál általában véve nem akadályozta az adókivetésnek, illetve az adónak egyéb olyan illetékekkel, terhekkal és közjogi ellenszolgáltatásokkal való egyszerű és problémamentes egyidejű alkalmazását, amelyet a koncessziójogosultnak koncessziós díjként kell megfizetnie, bár jelenleg ezt díjnak minősíti az állami általános adótörvény (ley 58/2003, de 17 de

Diciembre [2003. december 17-i 58/2003. sz. törvény]) 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja és az ezzel megegyező gipuzkoai tartományi törvény.

- 17 Azonban a belső jog szerinti díj és adó közötti különbségtétel – valamennyi, a két alakzat célja és tényállási esetei közötti fogalmi különbséggel kapcsolatban tenni kívánt megállapítástól függetlenül – teljes mértékben okafogyottá válik, ha a 2002/20 irányelv akadályát képezi annak, hogy egyidejűleg két vagy több terhet vagy illetéket alkalmazzanak a szolgáltató vállalkozásnak a rádiófrekvencia magáncélú használatára irányuló ezen jogosultsága tekintetében, vagy, másképpen szólva, ugyanazon „adóalap” tekintetében bármilyen jellegű, az irányelv 13. cikkében előírtakon felüli teher, vagyoni szolgáltatás vagy illeték címén, és az említett általános tilalom kiterjed minden belső jogi alakzatra, akármilyen halványak is a közöttük megállapítható nézőpontbeli vagy fogalmi különbségek, és az említett tilalom bármennyire is hatással van az általános adórendszerre és ennek közös kategóriáira, ahogy az az ITPO esetében történik.
- 18 Ez következik az Európai Unió Bírósága által a 2012. július 12-i Vodafone España és France Telecom España ítéletben (C-55/11, C-57/11 és C-58/11, EU:C:2012:446) foglalt, nagyon fontos pontokból, különösen, a 26–28. pontokból, amelyekben [a Bíróság] megállapította, hogy „a tagállamok az irányelvben említetteken kívül nem vethetnek ki az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások biztosításáért egyéb díjakat és illetékeket”, és hogy „az engedélyezési irányelv maximum irányelvként jelenik meg, amely alapján az említett irányelv szerint a tagállamok az irányelvben említetteken kívül nem vethetnek ki az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások biztosításáért egyéb díjakat és illetékeket. Az említett irányelv által bevezetni kívánt szabályozási keret hatékony érvényesülését gátolná az, ha a tagállamok szabadon határozhatnák meg az ágazat vállalkozásai által viselendő pénzügyi terheket. Az említett gyakorlatot a Tribunal Supremo del Reino de España (a Spanyol Királyság legfelsőbb bírósága) teljes mértékben elfogadta.
- 19 A kérdést előterjesztő bíróság, a két adóbeszedés összeegyeztethetőségével kapcsolatos eredeti elutasító meggyőződésének indokolását követően előadja azon megállapításokat, amelyeken mindennek ellenére az előzetes döntéshozatal iránti kérelem előterjesztése alapul, egy esetleges felülvizsgálati kérelemre tekintettel, amennyiben az általa hozott ítélet és a Bíróság ítélkezési gyakorlata között nyilvánvaló ellentmondás lenne megállapítható. E célból, háttérben a jól ismert 1982. október 6-i Cilfit és társai ítélettel (283/81, EU:C:1982:335), hivatkozik az ezen előterjesztést alátámasztó különböző ítéletekre: 2019. január 30-i Belgium kontra Bizottság ítélet (C-587/17 P, EU:C:2019:75); 2017. március 15-i Aquino ítélet (C-3/16, EU:C:2017:209), 31–33. pont; 2014. július 17-i Torresi ítélet (C-58/13 és C-59/13, EU:C:2014:2088), 32. pont; 2015. szeptember 9-i X és van Dijk ítélet (C-72/14 és C-197/14, EU:C:2015:564), 53. pont; 1982. október 6-i Cilfit és társai ítélet (283/81, EU:C:1982:335).